

hvem den faar til Præst, og i det mindste de, der have stemt paa Præsten, ville paa Forhaand føle sig sammenknyttede med ham. Desuden vil Faren for, at uberettigede Hensyn skulle gøre sig gældende ved Præstens Valg, formentlig blive mindre, naar Afgørelsen ligger hos hele den Menighed, der skal benytte ham, end naar det er overladt Medlemmerne af et Menighedsraad uden afgørende Indflydelse at indstille ham.

Mindretallet fastholder derfor det Ønske, der hidtil bestandig er fremsat fra Venstres Side: *at det afgørende Valg af Præsten lægges i Menighedens Haand*. Folketinget har atter og atter vedtaget Forslag i denne Retning, og skønt disse Forslag ikke have fundet Tilslutning i Landstinget, kan Mindretallet ikke i den Omstændighed se nogen Grund til nu at opgive Folketingets Standpunkt, især da Landstinget ikke har haft Lejlighed til at udtale sig om Sagen siden Rigsdagssamlingen 1875—76.

Mindretallet kan tænke sig Præstevalget ordnet paa flere Maader og føler sig ikke paa ethvert Punkt tilfredsstillet ved det Forslag, der første Gang blev vedtaget i Folketinget i Samlingen 1870—71, og som siden blev fremsat af det forenede Venstres Bestyrelse (i 1871—72, 72—73 og 74—75) og derefter dels af C. Berg og hans nærmeste Meningsfæller (i 1879—80, 89—90 og 90—91), dels af F. Bojsen og R. Clausen (i 1892—93, 93—94 og 94—95). Men det billiger Forslagets Hovedtanke, hvorefter *Kirkestyrelsens* Ret med Hensyn til Præsteembedernes Besættelse skal varetages derigennem, at Ministeriet kan henlægge de Ansøgninger, der efter de gældende Regler ikke kunne komme i Betragtning, *Mindretallets* Ret derigennem, at de kunne faa Part i det Menighedsudvalg, der skal gennemgaa Resten af Ansøgningerne, og have Udsigt til at faa deres Kandidater med mellem de tre, som Udvalget indstiller til Menigheden, og *Flertallets* Ret derigennem, at dette træffer det endelige Valg imellem disse tre. Og det finder det derfor paa Sagens nuværende

Standpunkt rettest at holde sig saa nær som muligt til den Form, hvori Sagen hidtil har fundet Tilslutning i Folketinget.

Det har søgt at ændre det foreliggende Forslag saaledes, at det i alt væsentligt kom til at falde sammen med Venstres tidligere. Dog har det bl. a. bibeholdt nogle af de Bestemmelser i det foreliggende Forslag, der maatte anses for Forbedringer, udeladt Forpligtelsen til at holde Valgprædiken af de tidligere Forslag og indskrænket Forholdstalsvalgets Anvendelse ved Valget af Menighedsudvalget til de Tilfælde, hvor mindst 10 Medlemmer begære det.

Nogen nærmere Bearbejdelse har Mindretallet ikke fundet Anledning til at foretage, før Folketinget ved en Afstemning har haft Lejlighed til at afgøre, om det fremdeles ønsker, at Menigheden selv skal vælge sin Præst, eller det ønsker, at den — som af Ministeren foreslaaet — gennem et staaende Menighedsraad skal have en nærmere bestemt *Indstillingsret*, medens det afgørende Valg som hidtil skal ligge i Ministerens Haand.

Hvad dernæst Præstens Samvirken med Menigheden angaar, anser Mindretallet det for heldigt, at han faar saa megen Lejlighed som mulig til at forhandle *direkte* med den om de kirkelige Sager. Det finder det derfor ikke rigtigt med det foreliggende Forslag at overlade et *Menighedsraad* Afgørelsen af de Spørgsmaal, om hvilke *den samlede Menighed* hidtil har haft Ret til at tage Beslutning, f. Eks. om Kirkernes Opvarmning, om Konfirmations Afholdelse en eller to Gange aarlig, om ny Salmebøgers, ny Liturgis, ny Bibelhistoriers og Lærebøgers og ny Prædiketeksters Indførelse. Det ønsker tværtimod, at man skal gaa videre i det Spor, Lovgivningen hidtil har indslaaet ved at henlægge disse Sager til Menighedens Afgørelse, og det foreslaar derfor, at *Præsten mindst en Gang aarlig og ellers saa ofte, han finder Anledning dertil, skal sammenkalde hele Menigheden til Forhandling om Spørgsmaal, der vedrører dens Forhold*.